

nebol, ale nikdy sa netreba vzdať. Ďakujem vám za to, čo ste pre mňa urobili a som rád, že ste prišli a že som sa mohol s vami porozprávať a presvedčiť sa, že mladí ľudia majú srdce a vedia pomôcť.“ S ujom Jožkom sme sa rozlúčili v dobrom v tom, že ho ešte niekedy prídeme pozrieť, bol veľmi sympatický a skromný. Preto ak nabudúce okolo niekoho takého pôjdete, nebojte sa a prihovorte sa takémuto človeku. Nemusíte im nič dávať, stačí sa pozdraviť či opýtať sa, ako sa majú, pre nich to totiž veľa znamená.

Michaela, Katka, Mima, Veronika

My: Je vám samému smutno?

Ujo J.: Áno, veľmi mi chýba rodina. Pocit, že vás má niekto rád.

My: Ak by ste mohli, vrátili by ste sa do práce?

Ujo J.: Ak by som vládol, určite áno, ale, bohužiaľ, mám osteoporózu.

My: Žobrali ste niekedy?

Ujo J.: Nie, nevládzem spraviť veľa krokov, preto mám aj periny na vedľajšej lavičke.

My: A dostávajúte od štátu nejaké peniaze?

Ujo J.: Dostávam dôchodok 170 eur mesačne, z čoho sa v dnešnej dobe veľmi žiť nedá...

My: Teraz sa blíži zima a na lavičke asi spať nebudete, kam v zime chodievate?

Ujo J.: Od 15. októbra sa na Levočskej ulici otvára stan pre bezdomovcov a tam chodím prespávať, ale ak tam chcem ísť, potrebujem najprv zaplatiť 8 eur za papier či priepustku, že som bezdomovec.

My: A ako je to s vašou hygienou? Máte aj nejaké veci?

Ujo J.: No, moja hygiena je dosť slabá, keďže sa veľmi nepohybujem a ak áno, tak ja som čistý, ale moje oblečenie stále zapácha. Áno, nejaké oblečenie mám, nohavice, trička, bundu...

My: Stalo sa vám na ulici aj niečo zlé?

Ujo J.: Pred týždňom som si ľahol medzi stromy a keď sa nejaké deti vracali z diskotéky, tak ku mne prišli a dokopali ma. Zlomili mi dve rebrá a kamarát ma zobral do nemocnice.

Ujovi Jožkovi sme sa pekne poďakovali za spoluprácu a kúpili mu 2 parížske šaláty, rožky, paradajku, paštétu aj vodu..)

Na koniec ešte dodal: „Dievčatá, nikdy sa nevzdávajte, mám aj ja dni, kedy by som tu najradšej

